

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **G. K. G.**
státní příslušnost: USA
bytem v ČR: X
zastoupený advokátem JUDr. Athanassiossem Pantazopoulousem
sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 17. 12. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2018, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „OAM“) ze dne 29. 8. 2018, čj. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „území“), podanou dne 23. 4. 2018 (dále též „žádost“) pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých dospěl OAM k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání povolení dle § 68 zákona o pobytu cizinců, podle něž se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let. V této souvislosti OAM uvedl, že rozhodným pětiletým obdobím u žalobce je období od 23. 4. 2013 do 23. 4. 2018. OAM dále konstatoval, že jednotlivá období nepřítomnosti žalobce, zjištěná ze záznamů v cestovním dokladu č. 488781731, který žalobce předložil k žádosti o trvalý pobyt na území, sice nepřesahují 6 měsíců, jak stanoví ustanovení § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ovšem ve svém souhrnu činí 732 dnů, což je více jak 310 dnů. S ohledem na skutečnost, že taková období nelze ve smyslu § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců započítat do celkové doby pobytu, dospěl OAM k závěru, že tím byla narušena nepřetržitost pobytu žalobce jako jedna z podmínek ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nelze tedy mít za splněnou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území. S ohledem na výše uvedené OAM výzvou ze dne 23. 7. 2018, č. j. X, žalobce vyzval k poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy k vyjádření k jeho nepřítomnosti na území a doložení dokladů věrohodně prokazujících důvody jeho nepřítomnosti. Dne 24. 8. 2018 zástupce žalobce doložil vyjádření, ve kterém zdůraznil významnost žalobce pro Českou republiku, jeho vazby na území, pověst a pracovní úspěchy. Zástupce žalobce dále uvedl, že pracovní cesty jsou nedílnou součástí povolání žalobce. OAM se s vyjádřením žalobce v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal a uvedl, že zahraniční cesty žalobce z titulu člena statutárního orgánu obchodní společnosti nelze za pracovní vyslání zaměstnance zaměstnavatelem do zahraničí.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že na území pobýval již od 4. 3. 2011, a nikoli až od 21. 11. 2012, jak uváděl OAM v prvostupňovém rozhodnutí. V souvislosti s aplikací § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobce namítl, že se aktivně podílí na výrobě filmů v koprodukcí, činnost vykonává na základě smlouvy o výkonu funkce jednatele, přičemž plnění úkolů mu ukládá valná hromada. Žalobce vyzdvihl, že na území žije více než 7 let, je zde plně integrován, vlastní zde nemovitost, působí zde jako přednášející na FAMU, na Prague Film School a také jako konzultant pro výměnné studenty v rámci programu CET. Rovněž se zdokonaluje v českém jazyce a je bezúhonný a slušný člověk. Podle názoru žalobce měl OAM posoudit

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vyváženost mezi zájmem státu a zájmem žalobce, který je osobou společensky významnou, podílející se na budování jména České republiky v zahraničí a přinášející určitou kulturní hodnotu společnosti a budoucí generaci. Žalobce rovněž namítl, že v průběhu správního řízení nebyl proveden jeho výslech, který mohl přispět ke zjištění skutečného stavu věci, stejně tak mohl být jako svědek předvolán společník obchodní společnosti Bear&Dove s.r.o., pan J. L., který poskytl k osobě žalobce pro účely řízení o žádosti doporučující dopis.

4. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že i bez započítání prvního víza k pobytu nad 90 dnů, které bylo žalobci vydáno s platností od 12. 4. 2012 do 12. 10. 2012, dosahuje pobyt žalobce na území na základě započitatelných pobytových oprávnění, období delší než požadovaných 5 let. Žalovaná dále konstatovala, že podle § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, se do celkové doby pobytu započítává období nepřítomnosti cizince na území, kdy byl pracovně vyslán do zahraničí, jednalo-li se o vyslání na pracovní cestu v rámci pracovního poměru, což ovšem není případ žalobce, který je jednatelem obchodní společnosti Bear&Dove s.r.o. (dále jen „společnost“), nikoli jejím zaměstnancem. Z tohoto důvodu nebylo možno žalobcovu nepřítomnost na území podřadit pod ustanovení § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se tak ztotožnila s názorem OAM, že nepřítomnost žalobce na území přesáhla zákonem stanovenou dobu. Žalovaná rovněž konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí není způsobilé zasáhnout do soukromého života žalobce a jeho obchodních a pracovních vztahů, neboť žalobce je oprávněn na území i nadále pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání - účast v právnické osobě“, které je mu aktuálně vydáno s platností do 29. 4. 2019. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si požádal o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, které neumožňuje hodnotit přínos jednotlivců České republice, stejně tak nestanoví povinnost posuzovat, zda neudělení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není nepřiměřeným s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života.

III. Žaloba

5. Žalobce k otázce délky pobytu na území před podáním žádosti dne 23. 4. 2018 namítl, že pobýval na území na základě pobytového povolení od 4. 3. 2011, což doložil vízovými štítky, které jsou součástí správního spisu, a nikoli až od 21. 11. 2012 na základě pobytového víza nad 90 dnů za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“, jak uvedli OAM a žalovaná v napadených rozhodnutích.
6. K argumentaci žalované související s pracovními cestami do zahraničí dle § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobce namítl, že vykonává ve společnosti činnost na základě smlouvy o výkonu funkce jednatele, podle jejíhož článku III „...*zahraniční cesty ... bude realizovat v přímé souvislosti s výkonem funkce a k plnění úkolů uložených valnou hromadou*“. Společnost jej přitom eviduje jako zaměstnance. Žalobce se aktivně podílí na výrobě filmů v koprodukcii, je vyslán na zahraniční cesty na pokyn osob na vyšší pozici (valné hromady) a podstata tudíž zůstává stejná, ať je zaměstnancem nebo jednatelem. Postup žalované při posuzování žádosti tak žalobce považuje za formalistický a rozporný s čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), který garantuje dodržení zásady spravedlivého řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. Žalobce dále poznamenal, že se správní orgán I. stupně podrobně věnoval výpočtu dní, kdy žalobce nepobýval na území ČR, ale důkazy, které svědčí ve prospěch žalobce, zcela přešel bez povšimnutí a žádost zamítl, přičemž se vůbec nezabýval vyvážeností mezi zájmem státu a zájmem žalobce jakožto individuality, kdy žalobce je navíc osoba společensky významná, přinášející určitou kulturní hodnotu společnosti a budoucí generaci. O kvalitách žalobce pak hovoří i doporučující dopis pana J. L., který je společníkem v obchodní společnosti Bear&Dove s.r.o. a který vyjádřil tvorbě žalobce velký obdiv. Správní orgán sice tuto skutečnost v napadených rozhodnutích zmínil, avšak blíže se s ní nezaobíral a pana L. ani žalobce nepředvolal k výslechu, což žalobce shledává rozporným s čl. 6 EÚLP.
8. Žalovaná dle názoru žalobce nevzala v potaz ani integraci žalobce na území. Žalobce zdůraznil, že žije na území více než 7 let, působí zde jako přednášející na FAMU, na Prague Film School a také jako konzultant pro výměnné studenty v rámci programu CET. Žalobce na území rovněž vlastní nemovitost, neustále se zdokonaluje v českém jazyce a ve svých autorských dílech často zpracovává témata z české novodobé historie. Žalobce je bezúhonný a slušný člověk, který se významně podílí na budování jména České republiky v zahraničí. Je držitelem prestižního filmového ocenění OSCAR, navíc řádně hradí veškeré povinné odvody státu a negeneruje žádné dluhy. Žalobce dále zmínil čl. 8 EÚLP v souvislosti s otázkou přiměřenosti rozhodnutí a uvedl, že soukromý život zahrnuje také právo osoby na formování a rozvoj vztahů s jinými osobami a také vztahů pracovních a obchodních.
9. Žalobce shrnul, že správní orgány měly jeho žádost posoudit individuálně, zejména v souvislosti s podstatou jím vykonávané práce a jejího přesahu do kulturního života ČR včetně přínosu ke vzdělávání mladých filmařů a snahy žalobce o zviditelnění a šíření povědomí o ČR v zahraničí.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na spisový materiál a ztotožnila se s vylíčením skutkového stavu i právní kvalifikací obsaženou v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí.
12. Uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Jednání

13. Při jednání konaném dne 18. 8. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce podrobně zrekapituloval žalobní body a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Žalovaná odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí i obsah svého vyjádření k podané žalobě a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Žalobce důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval. Listiny, které žalobce k žalobě připojil, jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*
18. Podle § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí: *Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.*
19. Dle § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí: *Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.*
20. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
21. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 23. 4. 2018 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, a to dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vycházel ze skutečnosti, že žalobce si dne 10. 10. 2012 požádal o vízum k pobytu nad 90 dnů na zastupitelském úřadu, kdy následně přicestoval na území až dne 21. 12. 2012.
22. Soud nejprve znovu připomíná § 68 zákona o pobytu cizinců, z něhož je zřejmé, že v jeho prvním odstavci je obsažena podmínka, kterou žadatel musí splnit pro vydání povolení k trvalému pobytu, a to dobu pěti let nepřetržitého pobytu na území. V dalších odstavcích tohoto ustanovení pak zákon upravuje, jaká konkrétní doba nepřítomnosti cizince a v jaké délce se do celkové doby pobytu na území započítává a za jakých podmínek je nepřetržitost cizincova pobytu zachována i přes skutečnost, že se cizinec na území ČR nenachází. Žalobci nebylo vydáno povolení k trvalému pobytu právě pro nesplnění zákonem stanovené podmínky doby pěti let nepřetržitého pobytu na území.
23. Podmínky trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců musí být vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, a případnou judikaturou Soudního dvora. Tento závěr platí i pro § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který stanoví důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (mj. pro nesplnění podmínek stanovených v § 68 uvedeného zákona). Splnění podmínky nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky se za použití doktríny nepřímého účinku článku 4 směrnice Rady č. 2003/109/ES zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu se váže na období bezprostředně předcházející podání žádosti, v daném případě tedy na období od 23. 4. 2013 do 23. 4. 2018, soud přisvědčuje žalované, že žalobcem namítaná skutečnost pobytu na území na základě pobytového povolení od 4. 3. 2011 nemá pro posouzení věci relevantní význam, neboť i bez započítání prvního víza k pobytu nad 90 dnů, které bylo podle obsahu správního spisu žalobci vydáno s platností od 12. 4. 2012 do 12. 10. 2012, dosahuje pobyt žalobce na území na základě započitatelných pobytových oprávnění, období delší než požadovaných 5 let.

24. Ze správního spisu, konkrétně ze záznamů v cestovním dokladu č. 488781731, který žalobce předložil k žádosti o trvalý pobyt, vyplývá, že žalobce v průběhu výše uvedené rozhodné doby povoleného pobytu (tj. od 23. 4. 2013 do 23. 4. 2018) území opustil, a to minimálně v období od 8. 5. 2013 do 24. 6. 2013 (46 dnů), od 4. 7. 2013 do 23. 7. 2013 (18 dnů), od 25. 11. 2013 do 16. 12. 2013 (20 dnů), od 26. 8. 2013 do 21. 10. 2013 (55 dnů), od 28. 2. 2014 do 14. 3. 2014 (13 dnů), od 27. 3. 2014 do 6. 5. 2014 (39 dnů), od 21. 8. 2014 do 14. 10. 2014 (53 dnů), od 21. 10. 2014 do 8. 11. 2014 (17 dnů), od 22. 11. 2014 do 25. 12. 2014 (32 dnů), od 5. 4. 2015 do 21. 4. 2015 (15 dnů), od 4. 8. 2015 do 21. 9. 2015 (47 dnů), od 24. 9. 2015 do 27. 10. 2015 (32 dnů), od 2. 5. 2016 do 9. 5. 2016 (6 dnů), od 28. 7. 2016 do 19. 9. 2016 (52 dnů), od 4. 10. 2016 do 20. 10. 2016 (15 dnů), od 25. 3. 2017 do 11. 4. 2017 (16 dnů), od 15. 4. 2017 do 9. 5. 2017 (23 dnů), od 27. 7. 2017 do 3. 9. 2017 (37 dnů), od 6. 9. 2017 do 26. 10. 2017 (49 dnů), od 11. 11. 2017 do 5. 12. 2017 (23 dnů), od 10. 12. 2017 do 12. 2. 2018 (63 dnů) a od 22. 2. 2018 do 19. 4. 2018 (55 dnů).
25. V dané věci lze mít za prokázanou tu skutečnost, že v předmětném rozhodném období se žalobce nacházel mimo území ČR. Součástí spisového materiálu jsou kopie cestovního dokladu, které dokumentují jednotlivé časové úseky, kdy žalobce pobýval mimo území ČR, přičemž žalobce sám dobu své nepřítomnosti nijak nerozporoval.
26. Bylo tedy nutné posoudit, zda žalobce prokázal, že se nacházel mimo území České republiky z důvodů, které zákon o pobytu cizinců toleruje jako započitatelné do oné doby pěti let.
27. S ohledem na uvedené správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 23. 7. 2018, č. j. X, vyzval k poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy k vyjádření k jeho nepřítomnosti na území a doložení dokladů věrohodně prokazujících důvody jeho nepřítomnosti. Zároveň s výzvou k poskytnutí součinnosti byla žalobci v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V reakci na výzvu se žalobce dne 6. 8. 2018 s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil. Ve vyjádření ze dne 24. 8. 2018 pak žalobce uvedl, že zdůrazňuje význam své osoby pro Českou republiku, své vazby na území, pověst a pracovní úspěchy. Dále uvedl, že zahraniční pracovní cesty jsou nedílnou součástí jeho povolání.
28. V prvostupňovém rozhodnutí OAM následně konstatoval, že výše uvedená období nepřítomnosti žalobce na území sice nepřesahují 6 měsíců, jak stanoví ustanovení § 68 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2 písm. e) zákona o pobytu cizinců pro jednotlivá období nepřítomnosti, která se do doby pobytu pro účely žádosti o trvalý pobyt podle výše citovaného ustanovení nezapočítávají, ovšem ve svém souhrnu činí 732 dnů, což je více jak 310 dnů. S ohledem na skutečnost, že taková období nelze ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců započítat do celkové doby pobytu, dospělo ministerstvo k závěru, že tím byla narušena nepřetržitost pobytu žalobce jako jedna z podmínek ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nelze tedy mít za splněnou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území.

29. K žalobcem tvrzeným zahraničním pracovním cestám OAM z textu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců dovedl, že pracovně vyslat do zahraničí lze pouze zaměstnance, který vykonává závislou činnost v pracovním poměru. Žalovaná názor správního orgánu I. stupně potvrdila a uzavřela, že žalobcem prokazovanou nepřítomnost na území nebylo možné podřadit pod ustanovení § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dále konstatovala, že žalobcem předložený soupis filmů, na jejichž produkci se společnost Bear&Dove s.r.o. podílela a jejichž natáčení se žalobce v zahraničí účastnil, ani nelze považovat za soupis služebních cest, když v listině je pouze uvedeno, v jakých letech, případně měsících, se uvedené filmy natáčely v zahraničí a obecné informace o tom, že se žalobce účastnil mnoha zahraničních premiér.
30. Soud nejprve připomíná, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) se ve své judikatuře opakovaně zabýval prokazováním nepřítomnosti žadatele o trvalý pobyt na území ČR. V rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, NSS uvedl, že je *„zejména v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady (...). Při zkoumání doby nepřítomnosti na území vycházelo Ministerstvo vnitra z cestovního dokladu, ze kterého důvod zahraničních cest nevyplyvá. Pokud stěžovatel chtěl, aby Ministerstvo vnitra zohlednilo účel jeho cest, měl jej v první řadě tvrdit a v druhé řadě měl ke svým tvrzením předložit důkazy“* (bod 16 cit. rozsudku). Z uvedeného plyne, že je to primárně žadatel, kdo má v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu prokazovat, že je podmínka nepřetržitosti pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců naplněna. Je-li si vědom své nepřítomnosti na území ČR, která by mohla být v rámci řízení o jeho žádosti problematická, má doložit, že se tato nepřítomnost započítává, případně že i přes tuto nepřítomnost je podmínka nepřetržitosti pobytu splněna. Žadatel se nemůže omezit na obecné zpochybnění své nepřítomnosti, ale musí okolnosti svědčící v jeho prospěch řádně tvrdit a prokázat. Nečiní-li tak, jde to k jeho tíži (srov. shodně rozsudky NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016-25, bod [21], ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37, body [13] a [14] a ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Azs 370/2017 – 40, bod [12]).
31. V posuzované věci je ze správního spisu zřejmé, že prvoinstanční správní orgán po zjištění podstatných skutečností ohledně žalobcovy nepřítomnosti na území ČR vyzval žalobce k předložení důkazů, jež měly osvětlit, v jakých konkrétních časových úsecích a z jakého důvodu se žalobce zdržoval mimo území ČR.
32. Soud dospěl shodně s žalovanou k závěru, že žalobcem předložený soupis filmů, na jejichž produkci se společnost Bear&Dove s.r.o. podílela a jejichž natáčení se žalobce v zahraničí účastnil, takovým důkazem není. Stejně tak je správný závěr, že správní orgány nebyly povinny provádět za takové situace výslech žalobce. Samotné tvrzení žalobce, byť učiněné během výslechu, že byl na pracovní cestě, nestačí; takové tvrzení je třeba doložit důkazy, což žalobce ani na výzvu správního orgánu neučinil. Tím spíše pak správní orgány nebyly povinny provádět výslech svědka pana J. L., který je společníkem v obchodní společnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Bear&Dove s.r.o. a který v doporučujícím dopise pouze vyjádřil tvorbě žalobce velký obdiv, aniž by uváděl jakékoli konkrétní informace o důvodech žalobcovy nepřítomnosti na území ČR v konkrétních časových úsecích.

33. K námitce neprovedení výsledku žalobce soud dále uvádí, že takový výsledek by ve své podstatě nebyl ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. V ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se uvádí, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Cílem předmětného ustanovení tak bylo umožnit správnímu orgánu zjistit rozhodné skutečnosti týkající se především soukromého a rodinného života, osobních vztahů účastníka řízení, které nelze obvykle zjistit jinými důkazními prostředky, pokud se k nim účastník v průběhu řízení nijak nevyjadřuje. Ani z tohoto ustanovení však neplyne, že důkaz výsledkem účastníka v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců by byl povinným či privilegovaným důkazním prostředkem.
34. Soud dále poznamenává, že podle záznamů v cestovním dokladu č. X, který žalobce předložil k žádosti o trvalý pobyt, činí doba pobytu žalobce mimo území ČR v rozhodném období ve svém souhrnu 732 dnů. Ohledně všech záznamů v cestovním dokladu přitom platí domněnka (presumpce) správnosti s možností vyvrátit ji v souladu s pravidly danými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, tzv. Schengenským hraničním kodexem (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29). Jednotlivé časové úseky, kdy podle záznamů v cestovním dokladu žalobce pobýval mimo území ČR, přitom žalobce sám nijak nerozporoval. V projednávaném případě tak je bez ohledu na spor účastníků ohledně způsobu interpretace pojmu „pracovní vyslání zaměstnavatelem do zahraničí“ zřejmé, že nepřetržitost pobytu žalobce na území nebyla zachována, neboť žalobce dokládal započitatelnou dobu nepřítomnosti na území v rozsahu přesahujícím 310 dní, a současně překračujícím horní hranici 560 dní ve smyslu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
35. Žalobce v další části žaloby namítal v obecné rovině, že se správní orgán I. stupně podrobně věnoval výpočtu dní, kdy žalobce nepobýval na území ČR, ale důkazy, které svědčí ve prospěch žalobce, zcela přešel bez povšimnutí a žádost zamítl.
36. K tomu soud uvádí, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. *rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afš 104/2004 – 54*). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
37. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podrobně zabývaly a vyhodnotily je z pohledu zákonem stanovených podmínek. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi v potřebném rozsahu shromážděnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela v souladu s §

3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá zcela jasně, z jakých důvodů odvolací orgán zamítl odvolání žalobce, na základě jaké právní úpravy tak učinil, jakými úvahami se při tom řídil a z jakých podkladů vycházel.

38. Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.
39. Žalobce se rovněž domníval, že napadené rozhodnutí ho nepřiměřeně zasáhlo na právu na rodinný a soukromý život, včetně vztahů pracovních a obchodních. V daném případě OAM zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jelikož nesplnil podmínku doby nepřetržitého pobytu (§ 68 téhož zákona). Zákon o pobytu cizinců nepředpokládá zvláštní posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí v tomto typu řízení [§ 174a odst. 3 ve spojení s § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona]. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zamítnutí povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince totiž provedl již zákonodárce v § 68 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že cizinec, který na území ČR nepobývá na základě řádného pobytového titulu nepřetržitě po dobu pěti let, si zde nevybudoval dostatečné vazby k udělení nejvyššího pobytového oprávnění (povolení k trvalému pobytu). Ministerstvo proto nemusí v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. *rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 16*). Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba zvlášť posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; k tomu např. *rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, a judikatura tam citovaná*). Vždy je však třeba posuzovat okolnosti konkrétního případu (srov. *rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, bod 21; či již cit. Rozsudek 10 Azs 256/2019, bod 13 a násl. a tam cit. judikaturu*). Soud předesílá, že výjimečné případy nepřiměřených zásahů do rodinného života cizince se přitom rekrutují zejména z kauz, kdy by v důsledku rozhodnutí měli být rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), nic takového však žalobce netvrdil. K samotnému testu přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy soud odkazuje např. na *rozsudek ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8 Azs 60/2014-35, bod 21 a násl.*

40. V posuzovaném případě žalobce v řízení před správními orgány uváděl, že je plně integrován do společnosti, na území ČR žije již 7 let, na území rovněž vlastní nemovitost, neustále se zdokonaluje v českém jazyce a ve svých autorských dílech často zpracovává témata z české novodobé historie. Je bezúhonný a slušný člověk, který přispívá ke vzdělávání mladých filmařů a významně se podílí na budování jména České republiky v zahraničí. Takto vyličené charakteristiky žalobce, byť jistě o nich není sporu, však nejsou dost konkrétní k tomu, aby je ministerstvo vůbec muselo posuzovat. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled ani myslitelná, jelikož tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí je jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS 10 Azs 256/2019, bod 20 a násl.). V rozsudku ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42 NSS konstatoval, že udělení „*pobytového oprávnění (nota bene u toho nejvyššího pobytového titulu cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky, nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny*“.
41. Soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že žalobce si požádal o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy po 5 letech nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti. Zákon o pobytu cizinců neumožňuje při posuzování takové žádosti správnímu orgánu hodnotit přínos jednotlivců České republice, stejně tak nestanoví povinnost posuzovat, zda neudělení povolení k trvalému pobytu dle ustavení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není nepřiměřeným s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Soud však přisvědčuje závěru žalované, že v případě, kdy žalobce je přesvědčen o svém přínosu České republice v souvislosti s jím vykonávanou prací a jejím přesahem do kulturního života na území ČR, jakož i o svém přínosu ke vzdělávání mladých filmařů a své snahy o zviditelnění a šíření povědomí o České republice v zahraničí, bylo na místě, aby si požádal o trvalý pobyt na území dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, kdy by zcela jistě bylo na místě zkoumat individuální přínosnost udělení trvalého pobytu na území žalobci.
42. Pro úplnost lze uvést, že odepření práva trvalého pobytu cizince představuje opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky a nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu, přičemž cizinec má možnost usilovat o jiný druh pobytového oprávnění na území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112).

43. Městský soud tak neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti. Nesouhlas žalobce se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Protože soud v projednávané věci neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.